

«Η μεγαλύτερη
προσωπική μου
απογοήτευση ήταν το
ότι πίστευα για χρόνια
πως κάποιοι φίλοι
ήταν αληθινοί» λέει η
συγγραφέας στο PEOPLE.

ΜΙΑ ΑΠΟ ΤΙΣ ΠΙΟ ΕΥΠΩΛΗΤΕΣ ΣΥΓΓΡΑΦΕΙΣ
ΤΗΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑΣ ΕΞΗΓΕΙ
ΣΤΟ PEOPLE ΌΛΑ ΟΣΑ ΖΕΙ ΣΤΟΝ ΚΟΣΜΟ
ΤΗΣ ΔΙΚΗΣ ΤΗΣ ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΟΤΗΤΑΣ.

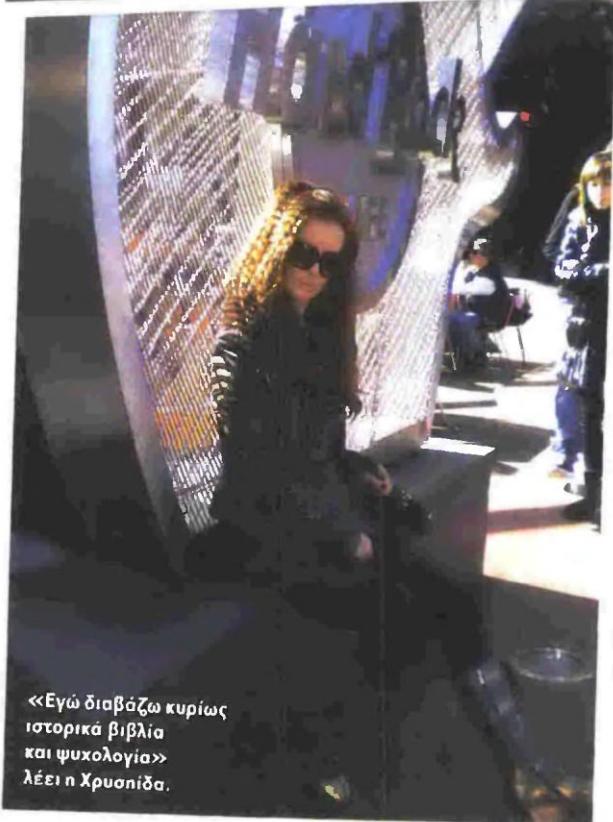
ΑΠΟ ΤΟΝ ΓΙΑΝΝΗ ΧΑΤΖΗΓΕΩΡΓΙΟΥ
ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΕΣ: ΓΕΡΑΣΙΜΟΣ ΦΡΟΝΙΜΟΣ

Oι χιλιάδες θαυμαστές της, σε blogs και sites που δημιούργησαν για εκείνη, λένε πως γράφει στο laptop της, στο κρεβάτι και όχι στο γραφείο, όποτε έχει οίστρο κι όταν βρέχει. Μύθος για μία από τις μεγαλύτερες σταρ της ελληνικής λογοτεχνίας ή πραγματικότητα; Εκείνη, πάντως, λίγο μετά την κυκλοφορία του τελευταίου της βιβλίου *Οι Αγγελιαφόροι του Πεπρωμένου* από τις εκδόσεις Ψυχογιός, ήδη best seller, σύμφωνα με τις επίομες κυκλοφορίες, θεωρεί ότι το μυστικό της μεγάλης της επιτυχίας ως συγγραφέα –αν σκεφτούμε ότι τα βιβλία της πουλάνε δεκάδες χιλιάδες αντίτυπα κάθε χρόνο– είναι το γεγονός ότι υπήρξε στο παρελθόν αεροσυνοδός αφού, όπως λέει στο *PEOPLE*, «αυτά τα πολυήμερα ταξίδια που έκανα ανά τον κόσμο, τις καλές εποχές της Ολυμπιακής, συν το ότι από το πρώτο μέχρι το βράδυ ερευνούσα πράγματα και καταστάσεις, είναι ο λόγος που έχω μπνύματα να περάσω».

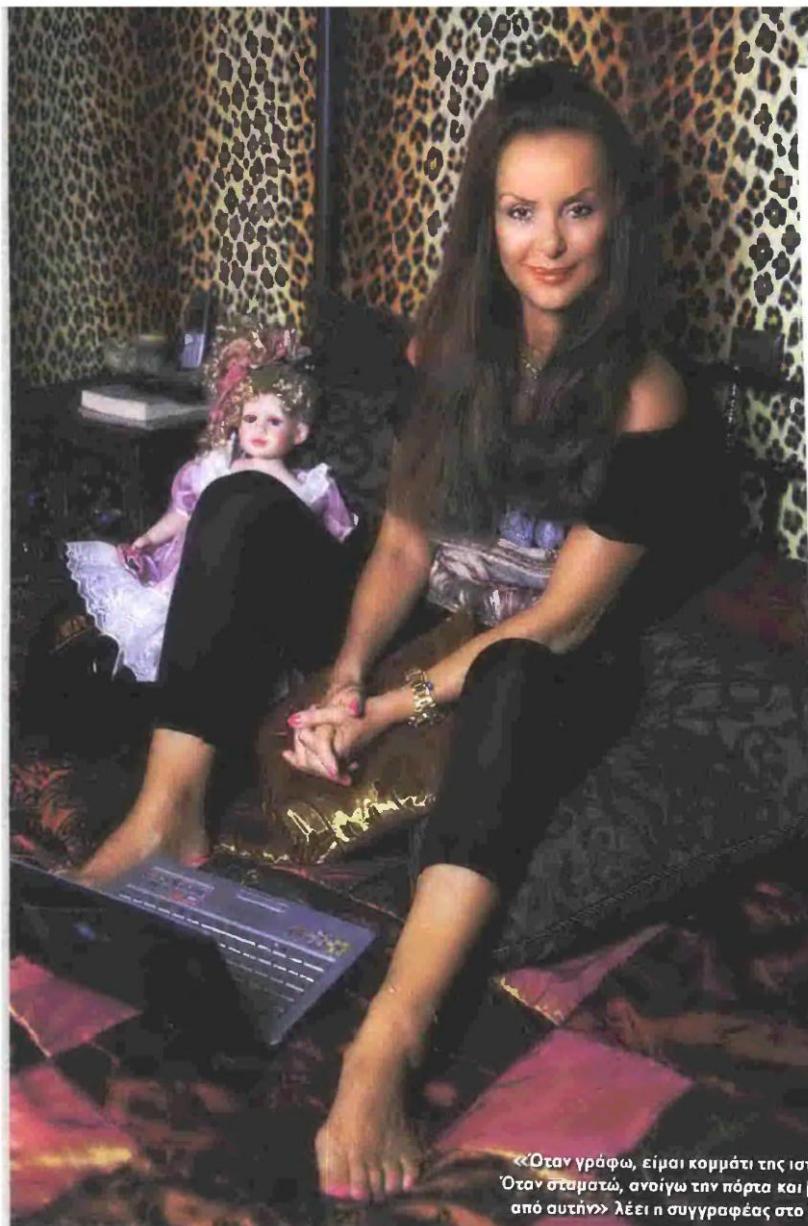
Πολλά δεν είναι 23 βιβλία σε 14 χρόνια;

Για όποιον έχει έμπνευση κι εργάζεται είναι μάλλον λίγα. Θα μπορούσα να έχω εκδώσει περισσότερα. Είναι εσφαλμένο να ποτεύουν κάποιοι πως, όταν ένας συγγραφέας είναι πολυγραφότατος, δεν είναι και πιοιτικός. Μπορεί θαυμάσια να τα συνδυάζει και τα δύο. Όμως, τονίζω ότι πρέπει να δουλέψει σκληρά και να μνη τεμπελιάζει. Όταν κάποιος δεν παραδίδει έργο σε τακτά διαστήματα, συνήθως είναι επειδή δεν έχει έμπνευση. Εγώ, πάντα, όταν τέλειωνα το ένα βιβλίο, έτρεχαν τουλάχιστον άλλα δύο από πίσω. Σταματούσα το ένα και προκωρούσα στο άλλο χωρίς να μπερδεύομαι καθόλου.

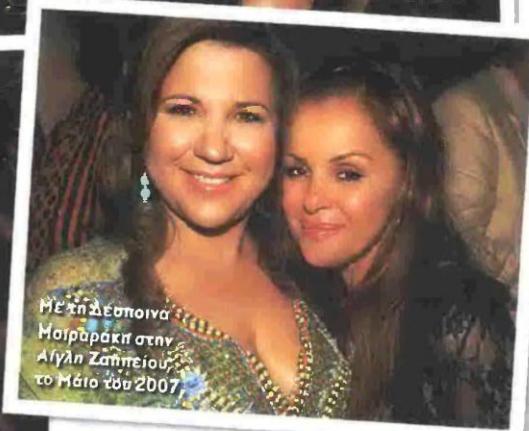
Από ταξίδι
της Χρυσοπίδας
στο Λονδίνο.

«Εγώ διαβάζω κυρίως
ιστορικά βιβλία
και ψυχολογία»
λέει η Χρυσοπίδα.

Η Χρυσοπίδα
με τη φίλη της
Σοφία Κορίνθεια
σε πάρτι μασκέ
στο Κολωνάκι.

«Όταν γράφω, είμαι κομμάτι της ιστορίας.
Όταν σταματώ, ανοίγω την πόρτα και βγαίνω
από αυτήν» λέει η συγγραφέας στο PEOPLE.

Έχουμε συνηθίσει την εικόνα αρκετών συγγραφέων, όταν πρόκειται να γράψουν, να απομονώνονται στο σπίτι τους, να μη μιλάνε σε πολύ κόσμο, να επιζητούν την απόλυτη συγκέντρωση. Αυτό συνηθίζετε να κάνετε κι εσείς τις περιόδους που γράφετε;

Μα δεν είναι φυσικό; Πώς να συγκεντρωθείς όταν έχεις κόσμο δίπλα σου; Ο συγγραφέας δεν γράφει απλά, συμπάσχει, μπαίνει στην ιστορία του βιβλίου, συνομιλεί με τους ήρωές του, κλαίει και γελά μαζί τους. Αν κάτι τον αποσυντονίσει, είναι σαν να ξυπνά από όνειρο. Δεν μπορείς να

ονειρευτείς με φασαρία.

Πώς είναι η καθημερινότητά σας

Ποικιλόμορφη κι ενδιαφέρουσα. Έχω τόσα πολλά να κάνω καθημερινά, που δεν καταλαβαίνω πότε ξημερώνει και πότε βραδιάζει.

Πώς διασκεδάζετε;

Παλαιότερα έβγαινα πολύ συχνά τα βράδια, χόρευα πολύ. Τα τελευταία χρόνια διασκεδάζω με πο ήρεμο τρόπο: με μια καλή συζήτηση, με το διάβασμα, βλέποντας καλές ταινίες. Όσο κι αν σας φανεί παράξενο, η μεγαλύτερη διασκέδασή μου είναι το γράψιμο. Εκεί πραγματικά το γλεντάω.

Με τον τρόπο ζωής σας, είναι εύκολο να συμβιώνει μαζί σας ένας άντρας

Όχι. Δεν είμαι και ο ευκολότερος άνθρωπος του κόσμου, δεν συμβιβάζομαι, οριοθετώ το χώρο μου –είμαι απόροι μαύροι, δεν ανέχομαι παιχνίδια, απαγώνεια ειλικρίνεια. Βάζω την ελευθερία μου πάνω απ' όλα και όποιος τη σεβαστεί, θα με κερδίσει.

Είχατε πει παλιά ότι ο έρωτας έχει παίξει πρωταγωνιστικό ρόλο στη ζωή σας. Αυτό γιατί δεν συνεχίζεται;

Γιατί έπαψε να υπάρχει το μυστήριο. Όταν απομιθοποιείς κάποια πράγματα ή γνωρίζεις τα αίτια που τα προκαλούν, τότε μοιάζει με παιχνίδι που ξέρεις την κάθε του κίνηση απέξω κι ανακατωτά και στο τέλος το παίζεις με κλειστά μάτια. Όμως, ακόμη κι αν δεν είναι

έτοι τα πράγματα, δεν βρίσκω πλέον ενδιαφέροντες άντρες που θα μου τραβήξουν την προσοχή.

Διλώνετε άθροισκη; Για ποιο λόγο;

Άθροικος δεν σημαίνει άθεος. Πολλοί μπερδεύουν την έννοια της λέξης. Γνωρίζετε τι θα πει ανεξίθροσκία; Αν ναι, τότε ιδεολογικά ανήκω στο αρχαίο ελληνικό φιλοσοφικό δόγμα και, ευτυχώς, όλο και περισσότεροι Έλληνες αντιλαμβάνονται τη σημασία των λόγων των φιλοσόφων μας, που μπροστά τους είμαστε πολύ πίσω. Οι φιλόσοφοι μας τα είπαν όλα αιώνες πριν, φοβάμαι ότι σε μας δεν έμεινε τίποτε να πούμε.

Από πότε απορρίψατε την Ορθοδοξία; Εδώ και πολλά χρόνια. Πιστεύω από τότε που γεννήθηκα, μόνο που τότε δεν είκα την τόλμη να το κάνω και – πολύ περισσότερο – να το δηλώσω. Δεν μου αρέσουν τα πολλά λόγια, δεν μ' αρέσει η υποκρισία, προτιμώ τα εποικοδομητικά έργα. Και, επιτέλους, είμαστε Έλληνες και πρέπει να ψάχουμε να βρούμε τις πραγματικές μας ρίζες. Ισως έτοι λυτρωθούμε πραγματικά απ' όλες τις απορίες και, κυρίως, τις φοβίες μας. Ο θεός είναι ένας και λέγεται Πλάση, Φύση, Ενέργεια. Τα πράγματα είναι πολύ απλά. Τόσο απλά, που περισσότερο δεν γίνεται. Η γνώση είναι ο μόνος δρόμος για να αγγίξουμε το θεό.

Πώς αντιδράτε σταν κάποιοι σας αναγνωρίζουν στο δρόμο; Τι σας λένε;

Ότι αγαπούν τα βιβλία μου, ρωτούν πότε θα κυκλοφορίσει το επόμενο, λένε τις εντυπώσεις τους. Είναι διακριτικοί, γλυκύτατοι και τους ευχαριστώ.

Εκείνες τις στιγμές αισθάνεστε σταρ; Το θέμα είναι να είσαι «μέλιος», δηλαδή αυτόφωτος κι όχι σταρ, δηλαδή ετερόφωτος. Όχι, δεν είμαι σταρ με την έννοια που το τοποθετείτε. Είμαι πολύ

προσπότας άνθρωπος. Όμως, μπορεί να γίνω πολύ συνημμένος μόνο με αυτούς που ποτεύουν τις είναι σταρ. Ο καθένας κάνει μια δουλειά κι αμειβεται ανάλογα. Το γεγονός ότι πέφτουν τα φώτα πάνω σε κάποιους, δεν τους καθιστά σταρ, γιατί, όταν αυτά σβήσουν, αν δεν είναι «άλιοι», θα είναι ανύπαρκτοι –ένα τίποτα. Σκοπός είναι να έχεις τα δικά σου εσωτερικά φώτα και να λάμπεις

“

**Η ΕΛΕΥΘΕΡΙΑ ΜΟΥ
ΕΙΝΑΙ ΠΑΝΩ
ΑΠ' ΟΛΑ ΚΑΙ ΟΠΟΙΟΣ
ΤΗ ΣΕΒΑΣΤΕΙ,
ΘΑ ΜΕ ΚΕΡΔΙΣΕΙ”.**

πάντα μέσα από τη συμπεριφορά και την προσφορά σου ως άνθρωπος και μέλος της κοινωνίας.

Θεωρείται από πολλούς εξαιρετικά δύσκολο να επιβιώνει κάποιος στην Ελλάδα δουλεύοντας ως συγγραφέας. Εσείς τα καταφέρνετε;

Και πολύ καλά μάλιστα. Εξάλλου, από τότε που θυμάμαι τον εαυτό μου, δουλευα. Μ' αρέσει η δουλειά, η δημιουργία, δεν είμαι τεμπέλα, δεν έμαθα να στηρίζομαι σε άλλους. Ό,τι έχω αποκτήσει είναι μέσα από σκληρή δουλειά. Τα αγαθά κόποις κτίνται. Παρ' όλα αυτά, δεν εξαρτώμαι από το χρήμα, το χρηματοποιώ, δεν με χρηματοποιεί, εγώ κάνω το κουμάντο και όχι αυτό. Μπορώ να ζήσω και με τα λίγα.

Λέτε πως τα βιβλία σας ξεχειλίζουν από συναισθήματα. Το ίδιο συμβαίνει και με σας ως προσωπικότητα;

Η προσωπικότητα ενός συγγραφέα αντικατοπτρίζεται στα βιβλία του.

Τότε, με τι κλήψετε τελευταία φορά; Με την αδικία, την ανεντιμότητα και το θράσος κάποιων.

Πόσες ώρες γράφετε καθημερινά;

Δεν γράφω καθημερινά, όμως, έτσι κι αρχίσω, θα είναι μέχρι τελικής πτώσης. Για παράδειγμα, προχθές, κάθισα στον υπολογιστή στις 12.00 το μεσημέρι και δεν σταμάτησα πριν από τις 6.00 το πρωί – σύνολο 18 ώρες με πολύ μικρά διαλείμματα. Έχω πάθος με τη δουλειά μου, τη λατρεύω, λυτρώνομαι και ζαναγεννιέμαι μέσα από αυτήν. Τα βιβλία είναι η ζωή μου, κοιμάμαι με αυτά, δεν μπορώ να ζήσω σε ένα χώρο χωρίς βιβλία.

Θυμώνετε σταν κάποιοι αμφισβητούν τη σημαντικότητά σας ως συγγραφέα και σας θεωρούν «εύκολη γραφή»;

Η κριτική και οι δηλώσεις κάποιων είναι αντιστρόφως ανάλογες των γνώσεων, της παιδείας και φυσικά του IQ που διαθέτουν. Η κριτική του καθενός είναι υποκειμενική και αφορά μόνο εκείνον κι όχι το σύνολο. Όχι, δεν θυμώνω, το θεωρώ ανόπτο. Την πορεία μου την έχω καράξει και δεν περιμένω να μου δείξουν το δρόμο. Προχωράω και σταματάω εκεί που αξίζει τον κόπο, χωρίς να ξεχωρίσει ο τελικός προορισμός είναι το όνομα που θα αφήσεις πίσω σου και, κυρίως, να σε θυμούνται. Ακόμη περισσότερο, όμως, να σ' έχουν αγαπίσει.

Πότε θεωρείτε ότι άλλαξε οριστικά η ζωή σας Με ποιο γεγονός;

Όταν αρρώστησα άσχημα, στις 20 Ιανουαρίου του 1998. Από εκεί και μετά δεν είμαι πια το ίδιο πρόσωπο. Όμως, μέσα από τον πόνο, έγινα σοφότερη. Πονάω ότι πει «μαθαίνω». ●

Το τελευταίο
της βιβλίο,
Οι Αγγελιαφόροι
του Πεπρωμένου,
κυκλοφορεί από
τις εκδόσεις
Ψυχογιός.

ΟΙ ΠΑΙΔΙΚΕΣ ΜΟΥ ΑΝΑΜΝΗΣΕΙΣ

Eίναι τόσο πολλές και τόσο αγαπημένες, στις Σέρρες όπου μεγάλωσα. Τα παιχνίδια στο δρόμο, οι αιυλές με τους κίπους και τις μονοκατοικίες, η μυρωδιά του φαγητού της μαμάς, το σχολείο που τόσο αγαπούσα, η αγνότητα και η αφέλεια της εποχής, η έλλειψη τεχνολογίας, τα έναστρα βράδια, τα αυτοσχέδια πικνίκ, η φέτα, το ψωμί με το ελαιόλαδο και τη μυρωδάτη ρίγανη, το κασάτο παγωτό από τον πλανόδιο πωλητή με μια κουταλιά γλυκού βύσσινο της μαμάς, τα θερινά σινεμά που λάτρευα και τα αναπολά συχνά» λέει η συγγραφέας.